

Ала той разбралъ едно твърде важно нѣщо: ако войводитѣ нападнатъ отдѣлно изъ България на нѣкой турци, тѣ не ще извършатъ голѣма работа. Освобождението на единъ народъ отъ голѣма държава, каквато е Турция, трѣбва да се извърши не отъ малки хайдушки чети, а отъ въстанието на цѣлия народъ. Войводитѣ съ своитѣ чети да събуждатъ народа, да записватъ млади и храбри селяни, да разглеждатъ, где има лесни проходи и пѣтища, да узнаятъ въ кои градове има много турска войска и т. н. Когато българитѣ се приготвятъ добре, единъ день ще се дигнатъ подъ народното знаме и ще изпждятъ турската войска. Противъ мирното турско население, никой да не прави нѣщо лошо. Добритѣ турци трѣбва всѣки да пази. Раковски събиралъ вечерно време войводитѣ и преподавалъ българска, турска и гръцка история. Той разяснявалъ, че българскиятъ народъ не билъ само отъ овчари, орачи, работници, градинари и еснафи, а е ималъ нѣкога, па и сега има, учени, богати и трудолюбиви българи, които ще дадатъ богатството и живота си за свободата на България.

Раковски въ Бѣлградъ

Раковски виждалъ, че въ Букурещъ не ще може да се направи много нѣщо за народното дѣло, защото власитѣ си гледали своето добро и не искали да се каратъ съ турцитѣ.

Затова презъ 1860 година той се премѣстилъ въ *Бѣлградъ*. Въ Сърбия билъ тогава кралъ Михаилъ Обреновиѣ, който не билъ приятель съ турцитѣ и искалъ да се спогоди съ българитѣ за изпждане на турскитѣ войски отъ сръбскитѣ и българскитѣ земи. Раковски се запозналъ съ краля и отъ думитѣ му разбралъ, че сръбитѣ се готвѣли тайно да изгонятъ турската войска отъ Бѣлградската крепостъ и отъ другитѣ сръбски крепости. Ако българитѣ помагатъ, то сръбитѣ ще помогнатъ да се освободи и България.